

LES LLUITES EN CURS

PREPAREN

UNA ACCIO GENERAL COORDINADA DE LA CLASSE OBRERA

Els nostres corresponsals calculen en més de 50.000 els treballadors de la capital catalana i àrea industrial que l'envolta mobilitzats en aquests moments per accions reivindicatives diverses.

Com aquesta xifra indica, pel seu volum i extensió el moviment reivindicatiu en marxa és important. I no ho és menys per la seva qualitat.

No es tracta d'un súbit esclat, d'una momentània flamarada; es tracta d'una veritable onada de fons, d'un moviment que es veu créixer amb rapidesa, que mostra un elevat grau de combativitat i iniciativa, un moviment a través del qual s'estan incorporant a la lluita noves localitats, noves empreses, és a dir, nous destacaments de treballadors. Junt als noms de firmes importants dins els rams respectius, com la Maquinista, SEAT, CISPALSA, Pegaso, Roca, ESESA, Hispano Olivetti, Soler i Almirall, Terlenka, Pianelli, etc., apareixen els de desenes de petites i mitjanes empreses on els obrers presenten llurs reivindicacions d'augment de jornal, de millores en els sistemes de primes, en els avantatges socials — vacances, indemnitzacions escolars, assegurances en cas de malaltia o d'accident, etc. A despit de la pressió governamental (Ramal ha tingut la barra d'instar públicament els empresaris, en el seu discurs de Barcelona, a no cedir a la pressió dels treballadors; a deixar que es prolongui una vaga tot el temps que calgui ans no concedir augments superiors al límit del del 6,5 per cent), moltes empreses cedeixen augments, sovint considerables, per damunt del 6,5. D'altres es resisteixen i els treballadors han de fer recurs a accions de lluita. Els aturs, boicots a la producció o a les hores extres, i altres formes de pressió en defensa de les reivindicacions presentades, estan a l'ordre del dia.

Així, la vida ens està donant una vegada més raó; desenes de milers de treballadors es mobilitzen per objectius que estan al seu abast, que comprenen, que són seus. Fan, en els respectius llocs de treball, petits o grans, la comprovació per ells mateixos que és possible lluitar, i que és rendable.

Comprendre això en aquests moments és fonamental.

Que el clima polític és de notable instabilitat ningú pot decentment negar-ho: el Govern opusdeista no s'ha tret de la mànega cap política-miracle. No ha resolt res, i fa cada dia la demostració que no pot resoldre res.

Es tracta d'aculgar-lo, de no deixar-li ni un moment de respir, d'oposar a la podrida política continuïsta de l'oligarquia un Pacte per la Llibertat que ofereixi als pobles d'Espanya un alternativa democràcia viable.

Així no comprén cada vegada millor el moviment obrer, que ni un moment ha aflluixat la lluita contra els límits imposats al creixement dels salaris, contra l'augment del cost de la vida, contra el projecte de Llei sindical, per les llibertats sindicals i democràtiques, pel dret de vaga, contra la repressió, per l'Amnistia. Aquí està la vaga d'Astúries, aquesta magnífica batalla dels miners prolongada durant sis setmanes (que en realitat no és acabada; Hunosa no ha satisfet les reivindicacions essencials que

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 316

Barcelona, Febrer 1970

Preu 2 pts.

han originat la lluita; en diferents pous continuen fent aturs i, cosa important, algunes indústries del Metall han iniciat vagues en solidaritat amb els miners...), que ha retrunyit en tota la geografia nacional i ha constituït el centre de l'atenció política a tots els nivells. I aquí estan també Orbezo, Entrecanales y Tavora, els jornalers viticultors andalusos, l'Standard, l'Esteban

de Pamplona, per no citar sinó algunes de les lluites actuals més ressonants.

La base, essencialment econòmica, d'aquestes lluites comporta no obstant una indubtable i significativa ramificació política. La lluita reivindicativa imposa l'elevació constant del seu contingut i veiem com les accions van des de la simple presentació d'una

(passa a la p. 2)

ENGUANY CELEBREM

EL CENTENARI DE LENIN

Fa cent anys, el 22 d'abril de 1870, neixia Vladimir Iliix Lenin, el que havia de ser dirigent indiscutit de la classe obrera internacional, la personalitat més destacada del moviment comunista del segle XX, la figura que més ha contribuït al progrés del socialisme al món.

La seva herència és rica. Ell, al capdavant del bolxevics, va dirigir la primera revolució proletària victoriosa i va fundar el primer Estat obrer, demostrant a tots els oprimits de la terra que és possible d'abatre el poder del capital i de construir una societat nova.

En lluita contra l'oportunisme reformista dels partits de la II Internacional, fustigant la seva traïció a l'internacionalisme, va modificar radicalment les bases organitzatives i teòriques dels partits obrers, primer en el partit rus i més tard, a través de la Internacional Comunista, als altres països. Els partits comunistes es distingeixen dels socialdemòcrates sobretot per la seva teoria revolucionària de la presa del poder polític, lligada a una justa comprensió de l'Estat com a instrument de dominació de classe, i també pel principi del centralisme democràtic. El centralisme dels partits leninistes es contraposa al fraccionalisme socialdemòcrata que deixa via lliure a les tendències per a organitzar-se en fraccions, que practiquen polítiques diverses, fins i tot contraposades, dificultant així quan no impossibilitant l'eficàcia revolucionària de l'organització.

La concepció centralista, leninista, del partit anava lligada a una visió nova de la situació del capitalisme. Lenin s'adonà que la forta concentració monopolista i el repartiment de tota la Terra entre les potències obria el pas a una etapa superior: l'imperialisme, generador de crisis més agudes i més destructives (guerres mundials i colonials, feixisme, etc.), que havien de dur les masses a la revolució.

La Història ha confirmat els seus auguris. Per afrontar les dures lluites de classe de l'època imperialista, calien partits forts, disciplinats i revolucionaris, de gran flexibilitat estratègica, capaços de combinar la lluita legal amb la il·legal, la parlamentària amb la insurreccional, l'econòmica amb la política.

La revolució russa i les posteriors han demostrat la tesi de Lenin sobre la possibilitat de la revolució socialista en països subdesenvolupats en virtut de l'aliança dels obrers amb els camperols petits i mitjos. Gràcies a Lenin, el moviment obrer i la lluita anticolonial s'han unificat.

La Conferència de Moscou dels Partits Comunistes i Obrers de 1969 ha cridat a celebrar l'aniversari del gran dirigent obrer. En aquella crida s'afirma que els comunistes tenim el deure de fer realitat els principis revolucionaris de: «... desenrotllar constantment la teoria del marxisme-leninisme i enriquir-la sobre la base de l'experiència actual de la lluita de classes, de l'edificació de la societat socialista.»

Cara a la celebració del Centenari de Lenin, els comunistes de Catalunya farem un esforç multiplicat per a impulsar la lluita amb iniciativa creadora, inspirant-nos en l'exemple d'incondicionalitat a la causa dels oprimits, d'energia, de lluita contra els propis errors, que Lenin ens dona. I la millor manera de celebrar aquest aniversari per a nosaltres serà, sens dubte, aquest esforç que, materialitzat en la Campanya d'enguany, ens ha de donar un Partit més fort i lligat a les masses.

LES LLUITES EN CURS PREPAREN UNA ACCIO GENERAL COORDINADA DE LA CLASSE OBRERA

(ve de p. 1)

petició d'augment fins a l'adopció de les mesures de pressió que siguin necessàries per a vencer la resistència patronal i governamental, passant pel desenrotllament de la solidaritat més activa i ferma que faci recular la repressió i impedeixi les sancions, fins l'exigència del dret a reunir-se, a nomenar els propis representants, fins el rebuig

de la legislació franquista i dels funcionaris verticalistes.

Els exemples en curs, a Barcelona, a la Maquinista i a la SEAT, demostren això que diem: Enfront de l'enduriment de l'empresa, la fermesa i decisió dels treballadors de la Maquinista fan d'aquesta lluita la més dura i decidida que en aquests mo-

ELS ESTUDIANTS DE BARCELONA EN MARXA

LES LLUITES ACTUALS, LES SEVES PERSPECTIVES

Quan fa aproximadament un mes que ha començat el segon trimestre d'aquest curs, s'han produït ja a la Universitat de Barcelona fets importants que marquen un redreçament de la lluita dels estudiants, que són l'inici de més amples mobilitzacions: A Filosofia, la lluita contra la manera en que es donaven les classes de català, a les quals s'han lligat els temes de la presència de la policia i de la solidaritat amb els companys de Comerç; a Ciències, la prosecució de la lluita contra professors i càtedres inútils (han aconseguit, per exemple, la supressió de l'assignatura d'Astronomia a 2º d'Exactes), l'acte realitzat sobre el problema de les sortides professionals, on es va denunciar clarament l'assalarització al servei dels monopolis que sofreix el llicenciat, la situació en que es troba la investigació a Espanya, la seva dependència dels monopolis ianquis...; a Medicina, on els estudiants han reanudat, amb èxit, el combat contra el catedràtic d'Anatomia, Taure, el qual havia estat expulsat ja l'any passat pel seu caràcter feixista i incompetent, i que aquest any, amb l'ajut de la presència de la policia, havia tornat a ocupar la seva trona (després d'assemblees massives de més de mil estudiants, després d'estendre la solidaritat als altres cursos, de boicotejar les seves classes, el propi rectorat ha hagut de recular, i nomenar un nou professor per a aquesta assignatura); l'extraordinària vaga dels estudiants de Comerç, que segueixen endavant malgrat la pèrdua de la matrícula; finalment, l'acte del dia 6 de febrer a la Facultat de Dret, on han acudit uns 1.500 estudiants a plantejar amb força l'exigència de l'AMNISTIA GENERAL per als presos i represaliats polítics i socials.

En aquest acte, a més dels estudiants i d'alguns professors no numeraris, han participat, bé amb la seva presència, bé amb la seva adhesió, significades personalitats, i institucions, tant nacionals com internacionals; la U.N.E.F., el Col·legi d'Advocats de Barcelona, l'Abat de Montserrat, entre altres, sense faltar, és clar, la solidaritat de les Comissions Obreres de Barcelona. La presència del Procurador en Corts i conegut carlí Sr. Goñi, parlant a favor de les llibertats democràtiques i de l'amnistia, ha significat una aportació de la Universitat cap a l'al·liança de les més amples forces en el camí de la consecució del Pacte per la Llibertat. A més a més, ha posat en evidència un altre cop la descomposició de les forces de l'oligarquia; la policia, al cap de dos minuts de començar l'acte, entrava, mentre parlava el Sr. Goñi, i disolvia l'assemblea. A continuació els estudiants es manifestaven al carrer.

Tots aquests fets no signifiquen encara que estiguem en presència de les grans mobilitzacions de masses d'altres anys. Marquen — això sí — el lligam entre la lluita reivindicativa i la lluita política. Al mateix

temps que es manifesten contra els plans d'ensenyament retrògrads, contra els professors ineptes, contra tots els aspectes de la Universitat franquista, els estudiants són sensibles als grans problemes que travessa el país, veuen com la solució als seus problemes i als de tot el poble, passa per la lluita contra el franquisme i l'oligarquia. Els fets ens demostren que no hi ha cap contradicció, per exemple, entre els actes d'un elevat contingut polític (Llei Sindical, Amnistia...) realitzats a Dret, i la lluita concreta, reivindicativa, portada a la major part dels cursos de les altres Facultats.

La capacitat política, de combat, del moviment estudiant és evident. Però no n'hi ha prou. Es necessari transformar aquesta capacitat en lluita real, activa; i això s'està fent en condicions difícils, complexes, que van des de la presència de la policia, fins a les greus deficiències organitzatives del moviment de masses. Els estudiants, com tothom, no són moguts simplement per consignes generals, abstractes. Es mobilitzen quan veuen concretats uns temes, uns objectius immediats; quan es planteja, per exemple, la impugnació dels mètodes d'ensenyament, de la Universitat classista, arcaica, anticientífica (i per més demagogia barata que l'Opus intenti fer amb la seva « Llei d'Educació »!); quan la lluita contra la dictadura es concreta en els punts més vius, més sentits: l'Amnistia, la Llei Sindical...

Al llarg de l'experiència d'aquest any està quedant clara la necessitat d'una autèntica organització de masses, d'una organització que englobi i dirigeixi no sols l'avantguarda, sinó tots els estudiants. Una organització formada, està clar, en base a la participació directa de les masses, en base a les ASSEMBLEES. Però també ha quedat clara la impossibilitat d'aconseguir aquests organismes representatius i dirigents, fora de la lluita: Sols amb el desenvolupament d'aquesta comencen a sorgir, a partir de les assemblees, comissions o comitès lligats a tots els estudiants, veritables òrgans representatius, de masses.

L'extensió, l'augment de les lluites actuals oferirà majors possibilitats reals de coordinació, d'establir el necessari lligam entre el moviment estudiant i la resta de la població. La presència d'obriers a la Universitat, i la participació d'estudiants a les Assemblees de Comissions Obreres, són ja inicis d'aquesta coordinació que, amb l'augment de les lluites del nostre poble, anirà realitzant, concretant, l'Aliança de les Forces del Treball i la Cultura, avançant d'aquesta manera, tots junts, cap a l'enderrocament del franquisme, cap a la democràcia i el socialisme.

Barcelona, 8 febrer 1970.

M.D.

ments lliura la classe obrera barcelonesa. Per damunt de les sancions i menaces, de les pressions de tot tipus, de la presència de la policia a la porta de la fàbrica, continuen els aturs, les assemblees, les recollides de diners per ajudar els companys acomiadats, i es reforça l'exigència que aquests siguin readmesos.

A la SEAT, alhora que continua el treball lent en diversos tallers de la factoria, que prossegueix la recollida massiva de signatures en solidaritat amb els treballadors represaliats, que més de 60 000 pessetes han estat recaptades al moment d'escriure aquestes notes, es perfila clarament una situació de tensió.

Aquestes lluites, això és evident, van avui molt més enllà de la simple reivindicació econòmica; constitueixen en realitat centres de fermentació política que ultrapassen els marcs de les mateixes empreses a mesura que en el seu desenrotllament els treballadors han de rompre els obstacles que els oposen la part patronal i les autoritats.

En efecte; accions com les de la Maquinista i de la SEAT avui, influeixen sobre els treballadors en general, als quals estimulen a formular les pròpies reivindicacions i a defensar-les i la solidaritat activa dels quals recaben. I, més enllà, s'atreuen també el respecte i la solidaritat d'altres sectors ciutadans la lluita dels quals, objectivament, estimulen i reforcen i donen base a lligams que constitueixen un principi de coordinació, com ho evidencia l'acte en solidaritat amb els acomiadats celebrat al Col·legi d'Advocats de Barcelona que queda ressenyat en una altra part d'aquest número, com ho evidencia la crida al poble de Catalunya que el 24 de gener feia pública la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques en solidaritat amb els treballadors en lluita.

Tot això és important. Però es tracta de fer més; es tracta, avui, de preparar activament una acció general coordinada a escala de tot el país. Com diu la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya del 14 de gener; « ... urgeix la necessitat de redoblar els esforços per elevar la lluita contra el congelament dels salaris i l'encariment del cost de la vida, contra el projecte feixista de Llei sindical, per l'exigència de l'Amnistia General i per les llibertats polítiques... accelerant així la marxa vers la jornada nacional de protesta i vers la vaga general... »

En efecte; una acció coordinada de la classe obrera a escala de tot el país significarà sense cap mena de dubte un cop molt seriós contra la dictadura. Però per a arribar a aquesta coordinació a tan alt nivell, cal posar en moviment les forces de la lluita de les quals es tracta d'impulsar i coordinar. Aquestes forces es troben en cada fàbrica, en cada taller o empresa — i fonamentalment a les grans empreses, puntals decisius de tota acció generalitzada.

El camí per a posar-les en moviment passa, com hem vist, per la formulació de les necessitats concretes sentides en cada lloc, per l'organització a nivell local de la lluita que ha de donar-ne la satisfacció, d'una lluita que cal veure en totes les seves gradacions, elevant-se a tots els nivells susceptibles d'assolir, dels més modestos als superiors, però sempre sobre la base d'estar fermament arrelada en les masses i d'estar aquestes identificades amb els objectius proposats.

Nosaltres pensem que aquest és el camí que estan recorrent els treballadors de Catalunya conjuntament amb els seus germans de tots els pobles d'Espanya.

LA LLEI GENERAL D'EDUCACIO

A tot Espanya hi havia l'any passat més d'un milió de nens sense escolaritzar, com va denunciar a les Corts el Procurador Fernández Cantos. En aquesta xifra es resumeix gràficament el desastre educatiu i cultural que ha significat per als nostres pobles la dominació oligàrquica durant decennis, i particularment aquests 30 anys de franquisme. L'únic intent renovador fou el de la República, reduït brutalment al no res en 1939. Ara el govern ens presenta un projecte de Llei d'Educació. La seva aparença és audaç i « moderna », com tantes altres manifestacions dels tecnòcrates de l'Opus. Però podem preguntar-nos amb legítima desconfiança : què hi ha realment darrera la sorollosa propaganda oficial ? Què pot oferir-nos una oligarquia que, durant decennis ha mantingut el poble en la ignorància i el retard ?

La novetat més accentuada per la propaganda és la **gratuitat** de l'ensenyament dels 6 als 14 anys. Si això arribés a fer-se efectiu, no es podria negar que fóra un progrés. Però mirem-ho de més a prop. Per començar, és bo de recordar que es tracta d'una conquesta vigent a molts països capitalistes des de fa mig segle o més (sense parlar dels socialistes, on ha estat una realitat des del primer dia de la revolució). D'altra banda, és una mida que reclama enormes inversions de l'Estat; les previsions del projecte són que el pressupost d'educació **triplicarà** de volum entre 1970 i 1981; a primera vista pot semblar molt, però resulta que entre 1958 i 1969 (també en dotze anys) el pressupost va **quintuplicar**. Aquests recursos, menys importants, doncs, del que sembla, aniran en gran part a subvencionar col·legis privats, als quals l'Estat garantirà « **la taxa d'amortització i els interessos de les inversions demanades** » (a. 94).

L'ensenyança primària sempre ha estat menystinguda pels règims de l'oligarquia, que manifesta així clarament la seva política educativa **classista**, doncs els estudis primaris són els únics que fan els fills dels treballadors. No és doncs casual que el projecte tingui importants silencis. No es fixa, per exemple, l'índex de remuneració dels mestres, ni el nombre màxim d'alumnes per classe (els càlculs del Llibre Blanc són de 40 per classe, quan a França la mitja oficial és entre 25 i 27). El batxillerat elemental (11-14 anys) quedarà rebaixat de nivell, en mans de diplomats de qualificació inferior a l'actual. Així doncs, la famosa gratuïtat, a més d'arribar amb un retard criminal, suposarà una degradació del nivell dels estudis; i els seus resultats són il·lusoris mentre no millorin substancialment les condicions de vida dels treballadors del camp i la ciutat.

Si la Primària serà gratuïta, els col·legis privats de batxillerat superior i les universitats podran augmentar els seus preus, amb la qual cosa es crearà un abisme encara més gran entre les escoles dels pobres i les dels rics, i disminuiran les possibilitats de seguir els estudis després dels 14 anys per als treballadors. El projecte estableix la llibertat per a crear col·legis privats i — cosa nova — universitats privades, amb capital espanyol o estranger. Això vol dir que l'Opus i altres grups financers podran donar els seus propis títols superiors, i que el capital ianquí podrà pe-

netrar sense cap dificultat per organitzar millor la « fugida de cervells » cap als Estats Units. El capital privat podrà invertir-se fins i tot a les universitats estatals, i aquestes quedaran encara més subordinades als interessos de l'alta burgesia i de l'aparell productiu.

No cal parlar de l'antidemocràticisme que ha presidit l'elaboració del projecte, d'esquenes al poble, com de costum, i també d'esquenes als professionals de l'educació, que han elevat ja protestes en aquest sentit. L'autoritarisme feixista de sempre segueix imperant en el text : tots els càrrecs són designats des de dalt (a. 60 à 83) i la tan celebrada « autonomia » universitària és una burla monumental (a. 67 i 83).

Respecte a les llengües nacionals es diu cínicament : « **A les regions bilingües es podrà cultivar la llengua vernacle en els aspectes literaris i artístics.** » No, senyor Villar ! El que reclamen a Catalunya és l'ensenyament en català a tots els nivells i la plenitud de drets de la nostra llengua, sense restriccions provincianes ni folklòriques. Sense oblidar que el problema no es pot reduir a la llengua, sinó que s'ha d'ampliar a tota la cultura, al reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya en els llibres de text, etc.

Així és, a grans trets, el projecte : claudicat, tecnocràtic, autoritari i centralista. Però la seva novetat més important és que obre les portes descaradament a la intromissió del capital privat i a la penetració ianquí a la universitat, i hipoteca més que mai el nostre futur i la nostra independència.

La classe obrera i les masses populars no es resignaran passivament a aquesta nova maniobra retrògrada. El problema de l'educació interessa tothom i molt particularment els treballadors, que pateixen en aquest terreny una de les discriminacions més doloroses i humiliants. La lluita obrera per l'educació no pot limitar-se a la reivindicació de subsidis i facilitats a nivell de fàbrica o de barri. Els treballadors agafarem també en les nostres mans el problema general de l'educació, denunciarem el projecte de llei, ens lligarem als professionals de l'ensenyament de cada localitat i cada barri, i als estudiants, per impulsar aquesta important batalla. Això farà també que la lluita obrera elevi el seu nivell polític i les seves perspectives nacionals; farà que la classe obrera s'afirmi més i més com a classe revolucionària que, en emancipar-se ella mateixa, emancipa tota la societat.

N. ALEU.

COORDINACIO UNITAT SOLIDARITAT

Assemblea de les Comissions Obreres de Barcelona

Ahir es va celebrar a Barcelona una més de les assemblees generals de Comissions Obreres que darrerament es venen celebrant. El local on es va fer té 350 places i era ple. Uns cartells magnífics guarnien l'escenari, al·lusius a la Llei sindical, al sindicat obrer, a la lluita de tots els treballadors i, finalment, un cridant a la « coordinació, unitat, solidaritat » com a armes del moviment obrer. Una C i una O grosses presidien la reunió.

Es donà una informació extensíssima d'empreses com Seat, Cispalsa, Monitor, Perejordi, La Llave de Oro, Renfe, etc. i també del Ram tèxtil i de la Banca. Després la discussió versà sobre les lluites coordinades que ens puguin portar a la vaga general nacional.

Un estudiant parlà al final, explicant les darreres accions a la Universitat i portant l'adhesió a l'acció solidària amb els acomiadats.

Es van llegir telegrams de solidaritat de la C.G.T. francesa, la Unió Sindical del Departament del Sena, els de la Citroën, de la Federació Sindical Mundial, del Sindicat de la Indústria Hullera de Moscou i de molts altres.

M.P.

8 de febrer de 1970.

« ... En el festival de folk que va celebrar-se el dia 29 de novembre, organitzat per oferir alguna ajuda econòmica als empresonats del barri, es van obtenir 8.500 pessetes. S'han distribuït entre :

Ignasi Ubierna	2.000 pts.
Vicenç Faus	2.000 pts.
Pere Hernandez	2.000 pts.
Comissió de Solidaritat pro Detinguts de Barcelona	2.500 pts.

(D'un Full de la Parròquia de Sant Ignasi de Loyola, Barcelona, desembre del 1969.)

FORA DEL VIETNAM LES URPEES IMPERIALISTES !

La premsa confesa que la policia, alertada per « ... fets semblants esdevinguts en altres localitats amb anterioritat... », ocupava la sala del cinema, preparada a intervenir. Res hi feu : Els crits de IANQUIS, ASSASSINS ! PAU AL VIETNAM ! ELS IMPERIALISTES AMERICANS A CASA SEVA !, esclataren amb indignació en protesta per la projecció del repugnant pamflet propagandístic « Els Boines Verdes », i en defensa de l'heroic poble del Vietnam.

Es la segona vegada que un cine de Mataró ha de suspendre la projecció d'aquest film. El públic es defensà de l'escomesa dels policies, els quals s'endugueren dos detinguts.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

UN MILIO DE PESSETES - 124 NOUS MILITANTS

Vivim un període d'auge de les lluites de masses. E' consonància amb aquesta situació, creix l'activitat de moltes organitzacions i militants.

Un reflexe d'això és la profusió de publicacions d'octavilles que corren per Barcelona i el seu cinturó industrial: entren a les fàbriques, s'estenen per les barriades, s'escampen per Facultats i Escoles.

Nous combatents ingressen al Partit i a la Joventut. Les nostres xifres diuen 124, però, quants són els que no hem comptat?

A la repressió patronal respon la solidaritat. Certe

organitzacions fan un doble esforç participant, també a les col·lectes d'ajut econòmic als repressaliats. Raó suplementària de celebrar la recollida del PRIMER MILIO de pessetes d'ajut al Partit.

Ens arriben nous compromisos com, per exemple, el del Comitè de Batxillerat de la J.C. de Barcelona o bé encara el de la J.C. de Badalona.

Aquestes breus pinzellades indiquen esperançadors progressos vers els objectius plantejats.

Cap al Centenari de Lenin amb més i millors resultats!

PROMOCIO LENIN

Tortosa: 5 nous militants; Sallent: 7 nous militants; Tordera: 1 nou militant; Joventut Comunista de Terrassa: 18 nous militants; Joventut Comunista de Rubí: 6 nous militants; Joventut Comunista de Castellar del Vallès: 5 nous militants.

Total llista nº 5	326.336 pts.
Suma anterior	682.320 pts.
Suma i segueix	1.008.656 pts.

AJUT ECONOMIC

Llista nº 5

Comarca 15, 103.159 pts.; Comarca 20, 38.888 pts.; Comarca 30 S, 3.863 pts.; Comarca 39, 1.250 pts.; Comarca 40, 638 pts.; Comarca 40: Tonet, 2.500 pts.; C.E., 763 pts.; Grup Azteca, 41.525 pts.; T.P., 625 pts.; C.C. (8 donatius), 6.988 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors, 46.800 pts.; Sector 2 (6 donatius), 33.351 pts.; Tramvies (3 donatius), 2.000 pts.; Grup Democràcia (1 donatiu), 200 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet, 7.405 pts.; Empresaris (4 donatius), 2.300 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (7 donatius), 2.651 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (2 donatius), 1.000 pts.; Estudiants de Barcelona (donatius), 12.810 pts.; Sector 3 (8 donatius), 6.845 pts.; Comitè Comarcal de Badalona, 10.775 pts.

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

	Pts.
1. Comarca 15	152.516
2. Grup Bolivar	122.698
3. Comarca 30 S	90.260
4. Comarca 30 N	78.604
5. Sector 2 de Barcelona	75.275
6. Comitè de Barcelona i col·laboradors	69.690
7. Intel·lectuals de Barcelona	66.650
8. Grup Azteca	41.525
9. Comarca 20	38.888
10. Baix Ebre	35.995
11. Badalona	33.491
12. Hospitalet	22.165
13. Estudiants de Barcelona	17.340
14. Baix Llobregat	11.820

LA FORÇA MOBILITZADORA DE LA CONSIGNA

AMNISTIA!

Enrera, molt enrera han quedat els temps que la defensa de l'Amnistia era només l'exigència d'uns quants... Avui s'ha convertit en una aspiració nacional capaç de mobilitzar amplíssimes masses, sectors polítics i personalitats que fins no fa pas tant de temps hauria semblat molt difícil d'incorporar a l'acció. De fet, parlar i actuar a favor de l'Amnistia ja no és sinònim de « subversió ». Aquest tema, escrit o parlat, sense ambigüetats, el trobem per tot arreu. Fins al punt que ja no sorprèn veure a la premsa diària la ressenya d'una manifestació, el discurs d'una personalitat o la resolució d'un Col·legi d'Advocats demanant l'Amnistia. Què ha passat? Es que els ministres de l'Opus s'han tornat més « comprensius »? Ca! Aquest Govern és igualment Govern d'ininterromputs processos contra antifranquistes, que manté a les presons els dirigents obrers, que continua tenint les Universitats envahides per la policia... El que ha passat és que la lluita per l'Amnistia ja no és la tasca de pocs, sinó mobilitzadora de molts que, a cara descoberta DEMANEN, EXIGEIXEN i LLUITEN perquè s'acabi amb la política repressiva del règim.

Cada pas que donem cap a la llibertat és inseparable de la defensa més ferma i resolutiva dels combatents que lluiten a l'avantguarda, de totes les víctimes de la repressió. Que cada vegada sigui considerat més natural que la lluita no acaba fins a veure reincorporats a la fàbrica, al taller o a la Universitat els companys sancionats o empresonats, mostra la creixent maduresa i politització de la classe obrera i de les masses en general.

Així s'ha d'interpretar, per exemple, aquesta magnífica manifestació de cinc-cents persones, a Terrassa, saludant els 17 treballadors i dos sacerdots que emprenien viatge per a ésser jutjats a Madrid el 20 de gener, amb una pancarta que deia: ENDAVANT, COMPANYS, ESTEM AMB VOSALTRES!;

així ho manifesten escrits com aquest que han adreçat al Vicepresident del Govern, en representació dels treballadors, els components de la Junta de Presidents i Vicepresidents del Ram del Metall de la comarca del Baix Llobregat, en el qual es demana que sigui promulgada « ... una Amnistia per a tots aquells que es troben a la presó per motius polítics, laborals o sindicals, que contribuirà a crear les condicions necessàries a un diàleg positiu sobre el desenvolupament futur de les llibertats democràtiques i sindicals. »

Es altament positiu que la solidaritat amb els treballadors depassi els marcs proletaris. La reunió que, amb representació de sectors ciutadans i de l'Església, juntament amb acomiadats d'algunes fàbriques, ha estat celebrada en el Col·legi d'Advocats de Barcelona i en la qual els assistents han estat exhortats a impulsar la solidaritat amb els repressaliats, constitueix un apreciable estímulo a l'acció dels treballadors.

Dies enrera, la premsa s'ha fet ressó d'una resolució del Col·legi d'Advocats de Tortosa adherint-se a la sol·licitud d'indult formulada pel Degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i recentment, advocats d'aquest Col·legi elevaven al Degà un escrit en petició que fos sol·licitada l'Amnistia.

No deixa de ser simptomàtica aquesta tendència a « sortir al carrer » — i en aquest cas no es solament una fórmula d'estil —, que continuïn organitzant-se manifestacions a la via pública per a cridar-hi l'exigència d'AMNISTIA. Després de les de Barcelona, Terrassa i Sabadell, n'hi ha hagut ara una altra a Badalona amb més de cent persones que han travessat els carrers principals d'aquest important centre obrer.

Un dels actes més importants d'aquest darrer període és el que ha tingut lloc a l'Aula Magna de la Facultat de Dret per l'Amnistia, amb la presència i adhesió d'amplis sectors i en el qual intervingué el Pro-

curador a Corts Sr. Goñi. No van pugué, parlar altres personalitats perquè la policia envahí la sala. Els estudiants, però, prosseguiren la manifestació al carrer.

El fet que a un acte universitari i públic d'aquestes característiques hagi participat un destacat carlí com el Sr. Goñi mostra la força i l'amplària que està adquirint la mobilització en curs i la diversitat de personalitats polítiques que aquesta lluita és susceptible d'atreure.

Tot el que s'ha aconseguit és ja molt però ho hem de veure com una palanca per a saltar a accions encara més vigoroses, massives i combatives. En aquesta tasca, la lluita persistent ens ha permès de passar de la clandestinitat a plantejaments més en més clars i públics, a accions que esclaten amb força a la superfície. Aquesta lluita acabarà imposant el gran objectiu: L'AMNISTIA per als presos i exiliats polítics.